

[Geert-Jørgensen.]

gerne til, at Mennesker bliver arbejdsu villige, og derfor synes jeg personlig, at det er en haard Udtalelse af den nu landskendte Mand fra Aarhus: Mig rører det ikke, om de skal fryse ihjel i en Landevejsgrøft. Og jeg synes, det er med fuld Ret, at han faar den Straf, som han nu faar fra sit eget Parti. Saadan tænker man ikke om Mennesker, der dog er Mennesker, som i nogen Maade har Menneskeret; de har en Gang været arbejdsu villige; men Arbejdsløsheden har altsaa ødelagt deres Karakter. Mig glædede det derfor, da jeg hørte, at de arbejdsløse gik ud under den Devise: Vi vil have Arbejde — og ikke under Devisen: Vi vil have Understøttelse.

Nu har den Debat, der har været ført her i Tinget i de sidste Dage, imidlertid vist, at det er umuligt for den nuværende Regering — og det er ogsaa umuligt for en hvilken som helst anden Regering, der fremgaar af de store Partier, at skaffe Arbejde (Munterhed). Ja, de Herrer ler, og det maa de saamænd have Lov til; men naar man nu vil anvende saa mange Millioner, som den højtærede Statsminister talte om i Dag, og saa alligevel har op imod 80 000 arbejdsløse, saa skal man ikke prale alt for meget af sin Kunst til at løse det store Arbejdsløshedsproblem.

Dette Krav: Vi vil have Arbejde, har de arbejdsløse selv understreget kraftigt, først med Skuddet her i Folketinget, som jo heldigvis gik i Loftet — hvor det ellers skulde være gaaet hen, er der ingen, der ved —, og dernæst er det understreget ved de arbejdsløses Optraeden i et Par københavnske Kirker. Nu er der dem, der har villet bebrejde de Mennesker, at de ogsaa har optraadt i Kirkerne, af to Grunde: For det første, fordi Kirken skulde være et fredeligt Sted, og dernæst, fordi det selvfølgelig er umuligt for den kristne Menighed i Danmark at løse Arbejdsløshedsproblemet. Der er dog een Ting, man kunde sige, nemlig at den kristne Menighed kunde være med til at skabe den Atmosfære i Folket, der gjorde, at der kom et stærkt Krav frem om at faa Arbejdsløshedsproblemet løst. Og jeg holder mig forvisset om, at den Dag, det kommer som et stærkt Krav fra det danske Folk, at dette Spørgsmaal skal løses, saa kan det ogsaa løses og løses til Bunds.

Men nu er vi altsaa i den Situation, vi er i, med de 80 000 arbejdsløse, eller hvor mange det er, som altsaa er ude af Virksomhed, og mange har opbrugt den Arbejdsløshedsunderstøttelse, de kunde faa

af Arbejdsløsheds-kasserne, ja, der er ogsaa dem af dem, der er kommet helt ud af deres Fagforening og dermed ud af Arbejdsløsheds-kassen. Der er derfor nu en Nøds-situation.

Men paa det Krav om Arbejde, de arbejdsløse har stillet, har den nuværende Regering altsaa ikke andet at byde end Understøttelse. Og dette med Understøttelse er noget, som i alt Fald vi Retsforbundsfolk vel anser for at være noget nødvendigt, men som vi ikke har særlig Kærlighed til; for vi ved meget godt, at de Mennesker, der skal leve af Understøttelse, dog aldrig kommer op over Sultegrænsen, saa de er i Virkeligheden ikke hjulpede. Mennesker bliver først hjulpede, naar de faar Arbejde og Arbejdsfortjeneste, og lad mig sige, fuldt Arbejde Aaret rundt. Men, som sagt, der er en Nøds-situation, og saa har den højtærede Socialminister ment at maatte give Kommunalbestyrelserne Bemyndigelse til at hjælpe Mennesker paa en saadan Maade, at det ikke faar Fattighjælps Virkning. Det er vel egentlig det, der ligger bagved. Og her er noget, hvori jeg er enig med den højtærede Socialminister. Er der noget, jeg er bange for — paa mine Medmenneskers Vegne vel at mærke, for der er ingen Fare for mig selv —, er det det at faa dem ind under den almindelige Fattigforsørgelse med Fattighjælps Virkninger.

Jeg har nemlig gennem mange Aar, i hvilke jeg har levet blandt en Arbejderbefolkning, set, hvilke nedbrydende Virkninger det har, at Mennesker kommer ind under offentlig Fattigforsørgelse med Fattighjælps Virkninger. Jeg har set, hvorledes det nedbryder Karakteren i en forbausende Grad, saaledes at det ogsaa kvæler Selvhjælpstrangen, og jeg har ogsaa set, hvorledes det virker ind paa de Børn, der vokser op i Hjem, der er kommet ind under Fattigforsørgelse, hvad for Resten ogsaa den almindelige Statistik viser. Det sidste Tal, jeg saa, viste, at der var 21 000 Børn i Danmark, som er inde under offentlig Fattigforsørgelse i Kraft af, at deres Forældre er det. Dette er et socialt Onde, og derfor har jeg i høj Grad Sympati for, at man i de 3 Vintermaaneder hjælper Mennesker, uden at det faar Fattighjælps Virkninger, og jeg personlig vil stemme for det foreliggende Lovforslag, som i 3 Maaneder — for det er jo ikke mere end 3 Maaneder, det drejer sig om — giver Kommunerne Bemyndigelse til at hjælpe Mennesker, altsaa uden Fattighjælps Virkninger.